

VIJESTI IZ SVIJETA

Adventistička misija za mladež i odrasle

Prvo tromjesečje 2019.

JUŽNA AFRIČKOINDIJSKOOCEANSKA DIVIZIJA

Nakladnik

Odjel za crkvene službe pri Hrvatskoj konferenciji
Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjura Deželića 77, 10000 Zagreb

www.AdventistMission.org
www.adventisti.hr

Urednik
Mario Šijan

Lektura
Tamara Kos

Umnoženo u uredu nakladnika, 2019.
Za internu uporabu

Dragi voditelju subotnje škole,

Ovoga tromjesečja predstavljamo Južnu afričkoindijskooceansku diviziju Kršćanske adventističke crkve u koju spadaju Angola, Bocvana, Malavi, Mozambik, São Tomé i Príncipe, Južnoafrička Republika, Zambija, Zimbabve i sedam otočnih država u Indijskom oceanu, uključujući Komore, Madagaskar, Mauricijus, Mayotte, Reunion, Rodrigues i Sejsele.

U tom području živi 193 milijuna stanovnika, od kojih su 3,7 milijuna adventisti. To je odnos od jednog adventista na pedeset i jednu osobu.

Sedam projekata trinaeste subote ovoga tromjesečja nalazi se u dvjema državama portugalskog govornog područja, koje se nalaze na suprotnim stranama kontinenta. To su Mozambik te São Tomé i Príncipe.

U Mozambiku će se iz temelja izgraditi škola i sirotište, a Adventističko sveučilište u Mozambiku primit će novčana sredstva da proširi svoj najpopularniji odsjek — Odsjek za hranu i prehranu. Otprilike 250 od 350 studenata tog sveučilišta studira upravo na tom odsjeku, te su učionice i laboratoriji prepuni.

U São Toméu i Príncipeu čuo sam mnoga svjedočanstva o ljudima koji se bore s ovisnostima o alkoholu i drogama. Ustanova za rehabilitaciju od ovisnosti o alkoholu i drogama koju ondje namjeravamo osnovati obećava prijeko potrebno središte utjecaja u glavnome gradu. Na otoku imamo desetke crkava, ali mnogi vjernici sastaju se u prepunim, skućenim podrumima i ruševnim zgradama. Mjesni crkveni vođe rekli su mi da im je potrebna nova crkvena zgrada kako bi bolje dosegнули srednji sloj stanovništva.

Dječji projekt posebno je uzbudljiv. Upoznao sam dječaka koji voli Bibliju i svakoga je dana u školi čita s velikim zanimanjem. Čeznutljivih očiju rekao mi je da bi želio imati vlastitu Bibliju, koju bi mogao čitati kod kuće. Ovoga tromjesečja imamo priliku ispuniti tu želju tisućama djece i svake od njih darovati Bibliju.

Posebnosti

Vijesti iz svijeta ovoga tromjesečja sadrže samo nekoliko odabranih misijskih izvještaja iz Južne afričkoindijskocean-ske divizije. Kako biste saznali više odličnih životnih priča, posjetite bit.ly/sid-archive. Na toj poveznici možete pretraživati iskustva prema državi i temi.

Ako ste otkrili posebno učinkovite načine predstavljanja tih misijskih iskustava, molim vas, podijelite to sa mnom i pišite mi na mcchesney@gc.adventist.org. Hvala vam što ohrabrujete druge da budu okrenuti misiji!

Andrew McChesney, urednik

Prilike

Dar trinaeste subote ovoga tromjesečja pomoći će dvjema državama i projektu za djecu:

MOZAMBIK

1. Za proširenje Odsjeka za hranu i prehranu na Adventističkom sveučilištu u Beiri;
2. Za osnivanje sirotišta za djecu koja su izgubila roditelje zbog HIV-a/AIDS-a u Nampuli;
3. Za izgradnju osnovne škole u Milangeu.

SÃO TOMÉ I PRÍNCIPE

1. Za osnivanje centra za rehabilitaciju od ovisnosti o alkoholu i drogama u São Toméu;
2. Za izgradnju nove crkve u São Toméu;
3. Za izgradnju višenamjense dvorane za osnovnu i srednju školu u São Toméu.

PROJEKT ZA DJECU

Biblije na portugalskom jeziku za djecu iz siromašnih obitelji u Mozambiku te São Toméu i Príncipeu.

5. siječnja 2019.

Zaustavljen helikopterom

Bocvana

Kenaope Kenaope (50), dužnosnik Kršćanske adventističke crkve u Bocvani, nije mnogo razmišljao kada ga je preletio policijski helikopter u niskom letu dok je vozio između dvaju najvećih gradova u državi. Ali helikopter je još jednom preletio iznad njegovoga automobila, sada još niže nego prvi put. Kenaope je pomislio da je policija možda u potrazi za nekim zločincem — možda za čovjekom koji je pješačio pored ceste kojega je pretekao nekoliko minuta ranije. Zatim se helikopter podigao na veću visinu, otišao stotinjak metara ispred njegovoga automobila i polako se spustio na cestu pričekavši da se Kenaope približi svojim automobilom.

Kenaopeovo srce je kucalo ubrzano. Elisa helikoptera usporavala se praveći vrtlog koji je nosio prašinu i travu. Nekoliko trenutaka kasnije elisa je potpuno stala, a Kenaope je izišao iz svojega automobila. Kada vas u Bocvani zaustavi policija, od vas se očekuje da pridete policajcu. Kenaope se, u odijelu i s kravatom, jer je prije toga prisustvovao crkvenom sastanku, polako približavao policijskom helikopteru. Helikopter ga nikada dotad nije zaustavio pa nije znao što da očekuje. Nije znao treba li pričekati ili krenuti prema helikopteru.

Dva policajca izišla su iz kabine i pokazala mu da im priđe na travnati dio pored ceste. Obratili su mu se riječima: “Zaustavili smo vas, gospodine, zato što...” Kenaope nije znao što treba reći. Usta su mu bila suha, ali je nekako uspio izgovoriti: “Zbog čega?”

“Zaustavili smo vas zbog prekoračenja brzine”, rekao je jedan od policajaca.

Policajac je govorio istinu. Kenaope je krenuo iz Francistowna na sjeveru Bocvane prema glavnom gradu Gaboroneu, koji se nalazi na jugu države — 435 kilometara od Francistowna. U Francistownu je prisustvovao crkvenom sastanku u povodu otvaranja prve osnovne škole u sjevernom dijelu Bocvane. Želio se brzo vratiti svojem domu u glavnom gradu i automatski nadzor brzine automobila podesio je na 150 kilometara na sat, što je bilo trideset kilometara više nego što je bilo dopušteno.

Kenaope je policajcu pružio vozačku dozvolu. Osjetio se duboko posramljen. Automobili su se zaustavljali s obje strane ceste, a ljudi u njima promatrali su što se događa. Kenaope je primijetio smiješak na licu drugog policajca. Činilo se da ga je prepoznao, možda zbog njegovih povremenih emisija na državnoj televiziji ili vrlo popularnih seminara koje je držao na policijskoj akademiji. Prvi policajac obratio mu se: “Kamo idete?” Kenaope je odgovorio: “U Gaborone.” Tada je policajac, vraćajući mu vozačku dozvolu, rekao: “Vozite pažljivije! Možete ići!”

Kenaope nije mogao vjerovati što je čuo. Policajci su se okrenuli i pogledali Kenaopeov automobil prljav od prašine i trave koju je elisa helikoptera bacila na njega. “Oprostite što smo vam zaprljali automobil”, rekao je jedan policajac.

Kenaope je istodobno osjećao sram i olakšanje. Bio je slobodan. U tom trenutku osjetio je vrijednost oprosta. Tada je shvatio da oprost koji nam je poklonjen često uzimamo zdravo za gotovo. “Ja sam od policije dobio oprost, i želim da mi Bog pomogne da i ja svoj oprost dam drugim ljudima”, rekao je Kenaope.

U Bocvani nije uobičajeno da vas zbog prebrze vožnje zaustavi policijski helikopter. Još je rjeđa pojava biti zaustavljen i poslije pušten bez ikakve kazne. “Spustiti helikopter, a zatim me pustiti da slobodno nastavim dalje bilo je potpuno trošenje njihovog vremena i snage”, rekao je Kenaope, predsjednik Bocvanske unije konferencija Kršćanske adventističke

crkve. “Ja to ne mogu objasniti. To što su me zaustavili na takav način za mene je bilo veliko iznenađenje. Još je veće iznenađenje bilo to što su me pustili bez ikakve kazne.”

Kenaope se sjetio ovoga iskustva kada je vozio glavnog urednika časopisa *Vijesti iz svijeta* od Francistowna do Gaboronea da posjeti Osnovnu školu Istočna vrata — projekt financiran darovima trinaeste subote 2015. godine. Policijski helikopter opet je preletio iznad njihovih glava u potjeri za nekim drugim.

“Kada god čujem zvuk helikoptera, postanem uznemiren. Provjeravam brzinu kojom se krećem i nadam se da ne dolazi zbog mene. Zatim se sjetim slatkog oprosta i nastavljam voziti odgovorno, ne ponavljajući istu pogrešku”, zaključuje Kenaope.

Dar trinaeste subote četvrtog tromjesečja 2015. godine pomogao je da se Adventistička osnovna škola Istočna vrata u Francistownu otvori u siječnju 2017. godine — čak godinu dana ranije nego što je bilo planirano. To je prva adventistička osnovna škola u sjevernom dijelu Bocvane, ukupno treća uz još dvije srednje škole u toj državi. Hvala vam što svojim priložima podupirete misijsko djelo Kršćanske adventističke crkve!

Zanimljivosti

- Kenaopeove slike možete pogledati na poveznici: bit.ly/Kenaope-Kenaope.
- Slike povezane s ovim iskustvom pronaći ćete na poveznici: bit.ly/fb-mq.

Misijski izazovi

- Prva adventistička škola u Bocvani otvorena je u malom selu Ramokgoname, 1962. godine. To selo nalazi se 65 kilometara od najbližeg grada, Palapjea.
- U Bocvani imamo 228 crkava i 44.554 vjernika. Na 2.226.000 stanovnika to predstavlja odnos od jednog adventista na svakih pedeset stanovnika.

12. siječnja 2019.

“Majko, molim te, pođi!”

Bocvana

Od trenutka kada je jedna majka svojeg osmogodišnjeg sina poslala u adventističku osnovnu školu u Francistownu, u domu jedne obitelji u Bocvani počele su se događati velike promjene. Dječacić Lethabo Masienyne (8) sada ustraje u tome da se njegovi roditelji mole prije svakog obroka. On se moli ujutro kada ustane iz svoga kreveta, i navečer kada legne na počinak. On moli svoju majku da subotom pođe s njim u crkvu.

Njegove molbe prvo su jako iznenadile njegovu majku Gomolemo, koja nije odgojena u kršćanskom domu. Međutim, nije mogla biti sretnija. Nakon subotnjeg bogoslužja u Osnovnoj školi Istočna vrata, u kojoj njezin sin pohađa treći razred, rekla je: “Želim zahvaliti Bogu što je moju djecu i mene doveo ovamo.” Njezina mlađa kći pohađa obližnju crkvenu predškolsku ustanovu nazvanu Mjesto ljubavi.

Kako je ova majka došla do crkve? Lethabo je završio prva tri razreda u privatnoj školi s još desetero učenika u Francistownu, drugom gradu u državi po veličini, s oko 90.000 stanovnika. Ali nakon tri godine Lethabo se i dalje mučio s čitanjem i matematikom, što je zabrinulo njegovu majku. Tako ga je odlučila upisati u adventističku osnovnu školu Istočna vrata. Za tu školu saznala je od jedne majke koja je namjeravala u tu školu upisati svoju kćer. Željela je i da njezin sin upozna Boga.

“Ja nisam odgajana u kršćanskom domu, ali željela sam da moja djeca dobiju kršćansko obrazovanje. U svijetu se događa mnogo toga. Mi trebamo upoznati Boga”, kaže Gomolemo.

Zbog lošeg čitanja i matematike, Lethabou je savjetovano da ponovi treći razred. Za samo nekoliko mjeseci školovanja u adventističkoj školi, njegova majka primijetila je veliki napredak u njegovom učenju. “Moj sin sada može sve sâm. On sada lijepo čita, a i matematika mu ide dobro. Matematika i Biblija njegovi su omiljeni predmeti”, kaže ona.

Lethabo posebno voli Bibliju. Kada u školi čuje neki biblijski izvještaj o Isusu, na njegove oči dolaze suze. “Ovaj dječak jako je blizak s Bogom”, objašnjava njegova majka. “Svakoga jutra, svake večeri i prije svakoga obroka — mi se molimo. On nas ohrabruje. Svake subote njegova sestra i on idu u crkvu. Katkad ih odvezem, a on mi tada kaže: ‘Mama, znaš što? I ti trebaš poći u crkvu.’”

Njegova majka nije dolazila u crkvu, stoga se Lethabo odlučio moliti za nju. Četiri mjeseca patila je od jutarnje mučnine i često je povraćala. Svakoga dana Lethabo je govorio svojem učitelju: “Znate, učitelju, moja se majka ne osjeća dobro. Svakoga dana povraća. Možemo li se moliti za nju?” Kod kuće je rekao majci: “Mamice, trebaš poći u crkvu kako bi se pastor pomolio da ozdraviš.”

“Te su me njegove riječi dirnule”, kaže majka. Naposljetku je odlučila poći u crkvu. Ali sljedeće subote ujutro nije se osjećala dobro i crkveni službenik je došao do njih po djecu. Prije nego što su krenuli u crkvu, Lethabo se okrenuo i rekao: “Mamice, molim te, možeš li poći s nama? Zašto uvijek ostaješ? Samo pođi. Ako dođeš u crkvu, pastor će se pomoliti za tebe i ti ćeš biti iscijeljena.”

Te riječi duboko su dirnule majčino srce. “Sljedeće ćemo subote zajedno ići u crkvu”, obećala je. Tako je ta majka došla u subotnju školu. “Moj sin voli Boga. To je jako dobro. Smatram da ga je Bog upotrijebio da nam otkrije svjetlost u našim životima”, kaže ona. Te subote prvi put tijekom četiri mjeseca nije osjećala jutarnju mučninu. To poboljšanje nije prošlo nezapaženo kod njezinog sina koji je stajao pored nje dok je ona govorila. “Molitva je jako dobra. Više ne povraćaš”,

rekao je. “Hvala ti, sine moj”, odgovorila je majka. “Nastavit ću dolaziti u crkvu.”

Dio darova trinaeste subote 2015. godine bio je upotrijebljen za izgradnju Osnovne škole Istočna vrata, prve adventističke osnovne škole u sjevernoj Bocvani. Hvala vam za misijske darove koji su pomogli da se škola izgradi i koji su majku ovoga dječaka doveli u crkvu. “Zahvaljujem Bogu što postoji ta škola. Želim da Bog toj školi osigura sve što joj je potrebno”, zaključuje majka.

Zanimljivosti

- Pogledajte Lethaba i Gomoleno na poveznici: bit.ly/Gomoleno-Masienyne.
- Fotografije povezane s ovim izvještajem možete pronaći na poveznici: bit.ly/fb-mq.

Misijski izazovi

- Adventistička bolnica Kanye ima 168 kreveta i godišnje osigurava medicinsku skrb za 40.000 pacijenata na bolničkom liječenju, kao i za 108.000 ambulantno liječenih pacijenata. U ovoj bolnici rodi se gotovo 1.200 djece godišnje.
- Unija Kršćanske adventističke crkve u Bocvani podijeljena je 1984. godine na dvije konferencije — Sjevernu i Južnu.

19. siječnja 2019.

Izvan tame

Mozambik

Atija Jamal Caminete je prvi put čula za Kršćansku adventističku crkvu kad je imala osam godina. Bilo je to tijekom posjeta njezinoj baki. Baka je živjela u selu udaljenom od Atijina doma u Nampuli, glavnom gradu Mozambika, u kojem je osamdeset posto stanovništva islamske vjeroispovijesti.

Starješina crkve zaustavio ju je dok je prolazila pored crkve i pozvao je da uđe na obrok. Nakon jela pozvao ju je da ostane na bogoslužju. Atija se još uvijek sjeća tog bogoslužja. Propovjednik je govorio o redcima iz Matejeva 24. poglavlja i opisivao kako će Isus uskrisiti mrtve te kako će doći po drugi put. Atijino mlado srce bilo je dirnuto. Mjesec dana ranije njezina mlađa sestra, četverogodišnja Muanacha, umrla je zbog anemije. “Slušajući pastorovu propovijed, povjerovala sam da ću ponovno vidjeti svoju sestru”, kaže Atija.

Sedam godina kasnije, kada je napunila petnaest godina, udala se za čovjeka koji je bio odgojen u kršćanskom domu u kojem se svetkovala nedjelja, ali koji je odlazio u adventističku crkvu u Nampuli.

Jedne subote prihvatila je njegov poziv da dođe u crkvu. Došla je na početak subotnje škole, u vrijeme pjevanja pjesme “Kad se javi Božja truba”. Atija je pažljivo slušala pjesmu, a pozornost joj je posebno privukla šestogodišnja djevojčica koja je stajala blizu nje i koja je nježnim, dječjim glasom pjevala iz srca. “Bila sam dirnuta kada sam čula njezin glas. Osjetila sam da se u mojem srcu nešto događa”, kaže Atija. Od toga dana odlučila je ostati u Kršćanskoj adventističkoj crkvi.

U sjevernom dijelu Mozambika tradicija nalaže da razgovarate sa starijim članovima obitelji prije nego što donesete neku veliku odluku. Zbog toga je Atija sa suprugom otišla posjetiti svoju tetku Carmen. Tetka je bila osoba koja ju je odgojila, a bavila se vraćanjem. Tetka Carmen saslušala je Atijinu molbu da postane vjernica Kršćanske adventističke crkve, i rekla: "Idi i o tome razgovaraj sa svojom majkom." Atijina majka, koja je bila udovica, rekla joj je: "Ja te nisam odgojila, idi i razgovaraj sa svojim ujakom."

Ujak Candido odbio je dati svoje odobrenje rekavši da je ne želi više nikada vidjeti ako se bude krstila. Njegove riječi uplašile su Atiju, ali ona se i dalje željela krstiti. Njezin suprug i ona krstili su se istog dana. Nitko od njezine obitelji nije bio na krštenju.

U međuvremenu je Atija rodila sina Dionisija, i on se ozbiljno razbolio. Atija ga nije željela odvesti svojoj tetki ili nekom vraću iscjelitelju. Jedne večeri se pred njezinim vratima pojavio ujak Candido noseći koplje. Rekao je: "Čekam da to dijete umre. Kada umre, zabit ću ovo koplje u tvoj vrat." Prošla su dva dana. Dijete je odbijalo jesti i bilo je sve slabije. Očiju punih suza, Atija i njezin suprug molili su se za iscjeljenje. Trećega dana dijete je počelo jesti, a kasnija bolnička ispitivanja pokazala su da će sve biti u redu. Ujak se vratio kući noseći svoje koplje. "Vidjeli smo da je Sotona bio poražen", kaže Atija. "Mislim da je naš sin bio toliko bolestan da je bio blizu smrti. Ali preživio je Božjom milošću."

Ovo iscjeljenje zadivilo je jednu od Atijinih sestara, koja je tada odlučila početi odlaziti u Kršćansku adventističku crkvu. Godinu dana kasnije krstili su se i Atijin brat i druga sestra. Nakon nekog vremena krstila se i majka, a ubrzo i tetka. "Na dan njezinog krštenja, bila je uronjena u vodu tri puta", kaže Atija. Kada je prvi put izišla iz vode, uzvikivala je riječi koje nitko nije mogao razumjeti. Pogledavši je, pastor je rekao: "Krstimo je ponovno!" Kada je drugi put izronila iz vode, nastavila je uzvikivati niz nerazumljivih riječi.

Zli duh napustio ju je tek nakon trećeg uronjavanja. Tetka Carmen je danas đakonica u crkvi. Ujak Candido, koji je izjavio da ne želi više nikada vidjeti Atiju ako se bude krstila, došao je u njezin dom nakon krštenja njegove supruge. Rekao je da se i on želi krstiti. Umro je godinu dana poslije svojeg krštenja. "Svi članovi moje obitelji predali su svoje živote u Kristove ruke i svi smo sada vjernici Kršćanske adventističke crkve", kaže Atija. "Slavim Boga zato što su Njegova ljubav i milost velike. Prije je cijela obitelj bila protiv mene smatrajući da griješim jer želim postati vjernica Kršćanske adventističke crkve, a sada su svi i sami adventisti."

Atija danas ima pedeset i sedam godina, pastorova je supruga i aktivna vjernica. Njezin suprug Lazaro završio je pastoralni studij i služi kao pastor u Nampuli.

Dio darova trinaeste subote ovoga tromjesečja upotrijebit će se za izgradnju sirotišta u Nampuli. Sirotište će biti za djecu čiji su roditelji umrli od virusa HIV-a/AIDS-a. Hvala vam za misijska darivanja!

Zanimljivosti

- Pogledajte Atiju na poveznici: bit.ly/Atija-Caminate.
- Slike povezane s ovim iskustvom pronađite na poveznici: bit.ly/fb-mq.

Misijski izazovi

- Crkvena nakladnička kuća Casa Publicadora do Indico djeluje u Maputi, glavnom gradu Mozambika.
- Godine 1937. prvi kamp posjetilo je 1.500 ljudi. Okupljeni su bili sramežljivi i sumnjičavi, ali slušali su. Ali kada ih je Webster pokušao fotografirati, pobjegli su u okolno grmlje. Prvi obraćenici kršteni su 1939. godine.

26. siječnja 2019.

Crkva koja svetkuje subotu

Mozambik

Srednjoškolac Ivaldo da Conceicao Nazare (23) ozbiljno je naumio postati svećenik. Proučavao je katekizam i poučavao druge u svojoj crkvi u Nampuli, trećem najvećem gradu u Mozambiku — gradu s pola milijuna stanovnika. Pripremio se za preseljenje u glavni grad Maputo kako bi nastavio svoje školovanje za svećeničku službu. Međutim, jednom prilikom uspoređivao je katekizam s Biblijom dok se pripremao za propovijed o Deset zapovijedi koju je želio održati te nedjelje. Tada je uvidio da su biblijska učenja dosta drukčija. Zamolio je starijeg svećenika da mu objasni razlike; ali, svećenik nije mogao odgovoriti.

Ivaldo je u svojoj školi osnovao skupinu od trideset učenika i pozvao ih da prebroje razlike između Biblije i crkvenih učenja. Rad tih učenika uznemirio je biskupa pa je izjavio da je njihovo istraživanje grešno i da trebaju ispovjediti svoje grijehе, ili će biti isključeni iz crkve. “Ispovijedat ćemo svoje grijehе samo Bogu”, odgovorili su učenici. Biskup je zatim isključio učenike iz crkve. Ova skupina učenika pročitala je u Bibliji da su prvi kršćani svetkovali subotu kao sedmi dan. Razmišljali su što učiniti, jer u Nampuli nisu poznavali nikoga tko svetkuje subotu. Skupina se na kraju podijelila — neki učenici otišli su u evanđeoske crkve, a drugi su prešli na islam. Budući da su Ivaldovi roditelji bili utjecajni u svojoj crkvi, Ivaldo se smio vratiti u crkvu, ali više nije mogao postati svećenik.

Jedne nedjelje Ivaldo je u crkvi govorio o suboti. Prišla mu je jedna žena i rekla: “U Nampuli postoji crkvena zajednica koja svetkuje subotu.” S velikim uzbuđenjem pozvao je

svojih tridesetero prijatelja kako bi s njima podijelio tu vijest. Međutim, mnogi od njih više nisu bili zainteresirani. Sljedeće subote su u Kršćansku adventističku crkvu otišli samo Ivaldo i trojica prijatelja. Pet mjeseci kasnije Ivaldo se krstio.

Kada je roditeljima rekao za svoju odluku, njegova majka je izjavila da je to već znala. "Primijetila sam da se tvoje ponašanje jako promijenilo. Počeo si često govoriti o Bibliji", rekla je. Otac je bio bijesan, prijetio je da će ga izbaciti iz kuće i da će ga se odreći. "Ako sljedeće subote odeš u adventističku crkvu, sve tvoje stvari izbacit ću iz kuće", rekao je. Bez obzira na sve, Ivaldo je sljedeće subote otišao u crkvu, a otac ga je izbacio iz kuće. Ipak, njegova majka uvjerala je oca da se smiri i dopusti Ivaldu da ostane u kući. Otac više nije želio izdržavati Ivalda. Nije želio nastaviti plaćati njegove školske troškove. "Neću više potrošiti nijedan novčić na tebe, osim da ti kupim lijes", rekao je. Ivaldo je hranu dobivao od majke, a vjernici crkve davali su mu novac za školarinu i ostale troškove. Uvidjevši da Ivaldo napreduje, otac se još više razbjesnio. Svim susjedima je govorio da je njegov sin zaražen HIV-om i drugim bolestima.

"Ljudi su me počeli izbjegavati. Susjedi su čak branili svojoj djeci da razgovaraju sa mnom", prisjeća se Ivaldo. Tada je odlučio otići živjeti sa svojom bakom. S njom je živio otprilike godinu dana, a zatim je dobio poruku od oca u kojoj ga je on molio za oprost i pomirenje. Pozvao ga je da se vrati kući. Otac je pokušao pomoći Ivaldu da se upiše na fakultet. Ali nastava se održavala subotom, tako da je Ivaldo nije želio pohađati. Otac mu je zatim dogovorio razgovor za posao u jednoj vladinoj agenciji, ali taj je razgovor bio dogovoren za subotu. Otac je bio ljutit. "Doista ne razumijem što želiš raditi u svojem životu. Pokušavam ti pomoći, ali ti zbog subote gubiš mnogobrojne prilike. Nemoj očekivati da ću ti i dalje pomagati", rekao je. Ivaldo je počeo raditi kao honorarni novinar, a svojom si je zaradom plaćao novinarsku školu. Radio je za nekoliko radijskih i televizijskih kuća,

ali nitko ga nije želio zaposliti na puno radno vrijeme — naravno, zbog subote.

Ipak, Ivaldo, koji je sada dvadesettrogodišnjak, ne očajava. Zbog njegovog utjecaja u adventističku je crkvu došlo desetero mladih ljudi. Uz to, njegova tri mlađa brata počela su dolaziti u crkvu. Njegova majka im se također želi pridružiti, a otac joj prijeti razvodom. “Molim se za majku i nadam se da će i ona jednoga dana postati vjernica Kršćanske adventističke crkve. Molim se da otac barem dopusti ostalim članovima obitelji da idu u crkvu”, završava Ivaldo.

Dio darova trinaeste subote ovoga tromjesečja upotrijebit će se za izgradnju sirotišta u Ivaldovom rodnom gradu Nampuli, u koje će biti smještena djeca kojoj su roditelji umrli od HIV-a. Hvala vam za misijske darove!

Zanimljivosti

- Pogledajte Ivalda na poveznici: bit.ly/Ivaldo-Nazare.
- Fotografije povezane s ovom pričom možete potražiti na poveznici: bit.ly/fb-mq.

Činjenice

- Mozambik ima bogate koraljne grebene. U vodama blizu obale Mozambika postoji više od 1.200 vrsta riba.
- U Mozambiku postoji 147 zrakoplovnih luka, od kojih samo dvadeset i dvije imaju asfaltiranu stazu.

2. veljače 2019.

Naoružan Biblijom

Mozambik

Moises Francisco Pelembe je otišao u vojsku jer u školi nije postigao dobar uspjeh. Njegov otac je smatrao da će mu vojska pomoći da se odrekne alkohola i droge. Nedugo nakon dolaska u vojsku, Moises je u vojnom blagovaonici upoznao adventista Alfreda. "Zadivio me njegov životni stil. On je svoju hranu čak dijelio sa mnom", priča Moises. Alfredo je pazio što jede i odbijao je jesti ribu za koju je tvrdio da je nečista. Moises je ubrzo shvatio da je Alfredov stav prema hrani značio više hrane za njega. "Svaki put kada smo za ručak imali tu ribu, ja sam sjeo pored njega, jer sam znao da će mi je dati. Bio je dobar prema meni", kaže.

Nakon dva tjedna, Moises je bio premješten na drugo mjesto zbog obuke i stručne pripreme za vojnu policiju. U spavaonici mu je bilo dodijeljeno mjesto pored vojnika koji je na svojem krevetu držao Bibliju. Kada bi se probudio, ugledao bi Bibliju. Kada bi odlazio na spavanje, opet bi ugledao Bibliju. To ga je uznemiravalo. Smatrao je da je Biblija samo za pastore i stare osobe, a ne za mlade ljude poput tog vojnika. Jednoga dana Moises je vojnika upitao zašto ima Bibliju. "Ja sam kršćanin", odgovorio je vojnik. "Vjeruješ li u Boga?" upitao je Moises. Vojnik je odgovorio potvrdno i naveo poznati redak iz Biblije: "Da, Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni." (Ivan 3,16)

Moises ga je zamolio da mu posudi Bibliju. Kako je sve više čitao, tako je počeo vjerovati. Kada je to saznao, njegov otac je bio oduševljen. Odlučio ga je iznenaditi i darovati mu Bibliju.

Kada je obuka za vojnu policiju završila, Moises se vratio u svoju jedinicu na dužnost vojnog policajca. Ondje ga je jedan vojnik vidio da čita Bibliju pa je rekao: “Znam da postoji skupina vojnika koja proučava Bibliju i okuplja se svaki dan u osamnaest sati. Mogu te odvesti na sastanak, ako želiš.” Te večeri Moises je s vojnikom otišao na okupljanje skupine za proučavanje Biblije. Zapazivši njegovu zbunjenost, vojnik je rekao: “Znam još jednu skupinu vojnika koji proučavaju Bibliju, ali mi se ne sviđaju. Ako želiš, sutra ću te odvesti do njih.” Moises ga je tada upitao zašto mu se druga skupina ne sviđa, a vojnikov je odgovor glasio: “Zato što o mojoj crkvi često govore negativno.”

Sljedeće večeri Moises je otišao na sastanak druge skupine. Iznenadio se kada je čuo da se vođa grupe krstio nakon proučavanja Biblije s Alfredom, njegovim prijateljem koji mu je u blagovaonici davao svoju hranu. Proučavanje je bilo usmjereno na riječi iz Knjige proroka Malahije: “Smije li čovjek prikraćivati Boga? A vi mene prikraćujete. I pitate: ‘U čemu te prikratismo?’ U desetini i u prinosu.” (Malahija 3,8) Moises nikada ranije nije davao desetinu, a ove riječi iz Biblije usjekle su se duboko u njegovo srce. Sljedeće večeri ponovno je došao na sastanak i saznao za subotu kao sedmi dan — dan Gospodnji. Te je večeri plakao u svojem krevetu. Vojnik koji je spavao pored njega primijetio je to i rekao: “Tko te je istukao? Zajedno ćemo mu vratiti!” Vojnik nije znao da Moises ne plače zato što ga je netko pretukao, već zato što ga je Božja riječ duboko pogodila. Sljedeće subote Moises se pridružio svojim novim prijateljima i pješačio četrnaest kilometara do najbliže adventističke crkve. U crkvi je prvi put dao svoju desetinu.

Nakon toga svake je subote odlazio u crkvu. Krstio se kada je imao dvadeset i dvije godine, samo dvije godine nakon dolaska u vojsku. Kada je završio služenje vojnog roka, Moises je neko vrijeme radio u policiji, ali je zbog subote dao otkaz. Tada je započeo novi posao. Išao je od vrata do

vrata kao literarni evanđelist i usporedno se upisao na Adventističko sveučilište u Mozambiku.

Moises danas ima trideset i dvije godine i završava treću godinu studija teologije. “Otac me je poslao u vojsku želeći utjecati na promjenu mojeg ponašanja. Ali vidim da je Bog imao veće planove za moj život. Bog je želio da postanem kršćanin”, zaključuje Moises.

Dio darova trinaeste subote ovoga tromjesečja upotrijebit će se za proširenje Adventističkog sveučilišta na kojem Moises studira. Osim toga, dio novčanih sredstava upotrijebit će se za financiranje Biblija za djecu iz Mozambika, čiji roditelji nemaju novca da ih kupe. Hvala vam što svojim darovima podupirete misiju Kršćanske adventističke crkve!

Zanimljivosti

- Na portugalskom, jeziku kojim se služi većina stanovništva u Mozambiku, Moises znači Mojsije.
- Moisesa pogledajte na poveznici: [bit.ly/ Moises-Peleembe](https://bit.ly/Moises-Peleembe).
- Slike povezane s ovim iskustvom možete pronaći na poveznici: bit.ly/fb-mq.

Činjenice

- Zbog mnogobrojnih stabala bagrema uz avenije ovoga grada, Maputo je u Mozambiku poznat i kao Grad bagrema.
- Prehrana ljudi u unutrašnjosti temelji se na korijenu biljke zvane maniok. Korijen se može kuhati, sušiti ili samljeti kao brašno.
- Stupanj pismenosti u Mozambiku je na niskoj razini. Statistike pokazuju da je među odraslim stanovništvom stupanj pismenosti samo 54 posto.

9. veljače 2019.

Zabrinjavajući snovi

São Tomé i Príncipe

Antonijev život bio je u potpunj zbrci. U kratkom razdoblju oženio se svojom prvom djevojkom, imao je ljubavnu vezu s drugom ženom i izgubio posao carinskog službenika u São Toméu, glavnom gradu otočne države São Tomé i Príncipe na zapadnoj obali Afrike.

Nakon godinu dana zaposlio se u pivovari. Pokušao se pomiriti sa suprugom, ali ona je to odbila i razveli su se. Zatim mu je preminuo otac. Antonio se počeo opijati i živjeti s drugom ženom. Njezino je ime bilo Alcina. S vremenom su dobili dva dječaka i djevojčicu. “Život je bio vrlo složen. Mnogo sam pio. Nije bilo dovoljno novca za život”, prisjeća se Antonio. Zatim je počeo sanjati neobične snove, snove koje nije razumio, što je njegov život učinilo još složenijim.

U São Toméu ljudi snovima posvećuju veliku pozornost. San o poplavi, prema vjerovanju, označava nevolju na vidiku. San u kojem se vidi voće *safou* (*Dacryodes edulis*) označava smrt člana obitelji. Antonio nije sanjao o poplavi ili voću, nego da na leđima ima ruksak i da stoji ispred dva stubišta — jedno je bilo široko, a drugo usko. Shvatio je da se s ruksakom na leđima može popeti širokim stubištem, ali ne i uskim. Zatim je usnuo. U tom snu išao je prema vratima, ali ga je odjednom neka žena zaustavila velikom stijenom kojom je blokirala ulaz. Antonio nije mogao pomaknuti stijenu, ali je primijetio da postoji uski prolaz kroz koji bi možda mogao proći. Provukavši se, ušao je u veliku špilju u kojoj se nalazio bazen s vodom. Tamo je netko stajao i rukom pokazivao prema vodi. Poslije svakog sna Antonio se budio zbunjeno. On nije razumio snove.

Ipak, činilo mu se da mu Bog želi nešto reći.

Jednoga dana Antonio je radio u domu svojega šefa, vlasnika pivovare, kada ga je neki susjed pozvao da dođe na niz evanđeoskih predavanja koji se održavao u mjesnoj adventističkoj crkvi. Te večeri se iznenadio kada je pastor pročitao retke u kojima Isus kaže: “Uđite na uska vrata, jer široka vrata i prostran put vode u propast, i mnogo ih je koji idu njim. Kako su uska vrata i tijesan put koji vodi u život, i malo ih je koji ga nalaze!” (Matej 7,13.14) Sljedeće večeri ponovno je došao na predavanje sa željom da sazna još nešto.

“Nastavio sam odlaziti na predavanja. Shvatio sam da sam u snu trebao pokušati sve da prođem kroz uski prolaz. Shvatio sam da trebam odstraniti sve ono što me sprečava da krenem uskim stubištem”, kaže Antonio. Shvatio je da ruk-sak na njegovim leđima predstavlja teret života koji ga je sputavao. Bazen s vodom predstavljao je krštenje. “Da bih se mogao krstiti, trebao sam odbaciti sve ono čega sam bio rob u svojem životu”, kaže on.

Nakon biblijskih predavanja Antonio i njegova supruga su se krstili i službeno vjenčali. Antonio danas ima četrdeset i pet godina i radi kao blagajnik u stolarskoj radionici. On je i đakon u svojoj crkvi — istoj onoj crkvi u koju je došao na niz evanđeoskih predavanja. Za njega život više nije složen. “Sretan sam i zahvalan Bogu za sve što nam je podario”, kaže Antonio.

Dio darova trinaeste subote ovoga tromjesečja upotrijebit će se za izgradnju središta za odvikavanje od ovisnosti o drogama i alkoholu — ustanove koja će biti mjesto utjecaja u São Toméu i pomagati ljudima koji, poput Antonija, prolaze kroz iskustva ovisnosti o alkoholu. Hvala vam što svojim darovima podupirete misiju.

Zanimljivosti

- Pogledajte Antonija na poveznici: bit.ly/Antonio-Abreu.
- Slike u vezi s ovim iskustvom pronađite na poveznici: bit.ly/fb-mq.

Činjenice

- São Tomé i Príncipe sastoji se od dvaju vulkanskih otoka na zapadnoj obali Afrike u Gvinejskom zaljevu. To je jedna od najmanjih država na tom kontinentu. São Tomé je šest puta veći od Príncipea.
- Otok São Tomé dobio je ime po Svetom Tomi, kada su se portugalski moreplovci iskrcali na otok na dan toga sveca.
- Kakao je glavna biljka koja se uzgaja u ovoj državi. Oko devedeset i pet posto izvoza te države čini upravo kakao. Druge biljke koje se izvoze su osušeni kokosov orah, palmine koštice i kava.
- Kuhinja São Toméa i Príncipea temelji se na tropskim korjenastim biljkama, zelenim bananama i ribi. Povrće se sastoji uglavnom od otočnog zelenog bilja koje se kuha u crvenom palminom ulju.

16. veljače 2019.

Muškarac s tri supruge

São Tomé i Príncipe

Carlos Freitas (48) je u São Toméu, glavnom gradu otočne države São Tomé i Príncipe na zapadu afričke obale, imao tri supruge. Odrastao je sa sedmoricom braće u domu svoje bake, vjernice Kršćanske adventističke crkve. Ali kada je njihova baka umrla, njegova braća i on prestali su odlaziti u crkvu.

Kada je imao dvadeset i jednu godinu, Carlos je počeo nevjenčano živjeti s Edite, ženom s kojom je dobio djevojčicu. Ubrzo je došlo do svađe. Na otoku postoji običaj da se novorođenim djevojčicama na uši stavljaju naušnice koje navodno štite od zla. Iako Carlos nije išao u crkvu, protivio se tom običaju i tražio je da Edite njihovoj kćeri ne probuši uši. Dok su se tako vatreno raspravljali, Edite je bebu krstila bez Carlosovog znanja. Kada je saznao za krštenje, Carlos je napustio Edite i našao drugu suprugu. Ipak, Edite se nije željela odreći svoje veze s Carlosom. Nastavila ga je nazivati telefonom. "Na taj način završio sam s dvjema suprugama", kaže Carlos. Zatim je upoznao i treću ženu i počeo izlaziti s njom. Počeli su živjeti zajedno i dobili su dijete.

Carlos je imao petero djece s prvom suprugom, četvero s drugom i jedno dijete s trećom. Dok je dijelio svoje vrijeme na tri obitelji, njegova prva supruga se sve više osjećala usamljenom pa se počela družiti s jednim adventističkim bračnim parom. Počela je s njima odlaziti u crkvu i ubrzo se krstila. Carlos je u međuvremenu radio za televizijsku postaju Glas Amerike i nije se zanimao za Boga. Ali prihvatio je poziv koji je dobio od Edite da jedne subote dođe na krštenje svojih dviju kćeri. Njihove kćeri tinejdžerice pjevale su pjesmu koja

ga je rasplakala. Sjetio se da je kao dijete odlazio u crkvu i skrivao je svoje suze kako ljudi ne bi vidjeli da plače. Nakon tog dana počeo je odlaziti u crkvu sa svojom prvom suprugom.

Kad je njegova druga supruga saznala da odlazi u crkvu, optužila ga je da je namjerava napustiti. “Adventisti ne dopuštaju da nevjenčani parovi žive zajedno, a to znači da se namjeravaš vjenčati s Edite”, rekla je. Carlos je negirao da odlazi u crkvu zbog braka. “Otišao sam u crkvu tražiti spasenje. I tebi je potrebno spasenje. Molim te, dođi u crkvu sa mnom”, rekao je. Maria, njegova druga supruga, počela je odlaziti u crkvu.

Svake subote Carlos je odlazio po svoju prvu suprugu i odvezao je do crkve, a zatim bi otišao po drugu suprugu i odvezao je u drugu crkvu. Naizmjenično je odlazio na bogoslužja — jednom s jednom, drugi put s drugom suprugom. Negdje u to vrijeme treća supruga ga je napustila i otišla živjeti s drugim muškarcem.

Stvari su se tada počele komplicirati. Carlos je razmišljao s kojom se suprugom treba vjenčati. Molio se i postio svake subote tijekom sljedeća dva mjeseca. Osjećao je da se treba vjenčati sa svojom prvom suprugom. Ali čeznuo je za potvrdom iz Biblije. Jednoga dana otvorio je svoju Bibliju i pomolio se: “Bože, pomози mi da u Bibliji pronađem odgovor.” Pogledao je Bibliju, a ona je bila otvorena u Malahiji. Vidio je sljedeći redak: “I vi pitate: ‘Zašto?’ Zato što je Jahve bio svjedok između tebe i žene mladosti tvoje kojoj si nevjeran premda ti drugarica bijaše i žena tvoga saveza.” (Malahija 2,14) Njegova odluka da svoj život posveti prvoj supruzi prilično je pogodila njegovu drugu suprugu. Zajedno su plakali, ali na kraju je razumjela.

Carlos se s Edite vjenčao 29. prosinca 2013. godine i ubrzo se krstio. On kaže: “Tada je otpočeo moj novi život. Sada sam novo stvorenje. Spreman sam ići bilo kamo i svjedočiti o tome što je Bog učinio za mene.”

Dio darova trinaeste subote ovoga tromjesečja upotrijebit će se za izgradnju prijeko potrebne crkve u São Toméu. Hvala vam što prilažete svoje misijske darove!

Zanimljivosti

- Pogledajte Carlosa na poveznici: bit.ly/Carlos-Freitas.
- Slike povezane s ovim iskustvom pronađite na poveznici: bit.ly/fb-mq.
- Sljedećega tjedna pročitajte još jedno Carlosovo iskustvo.

Misijski izazovi

- Adventisti su dolaskom portugalskog kolportera Joséa Freirea, 1936. godine, otpočeli svoj rad na otoku São Tomé. On je svoj rad otpočeo 1938. godine kao misionar, a u veljači 1939. godine obavljena su prva krštenja.
- Godine 1946. otvorena je osnovna škola. Prva učiteljica bila je Capitolina Grave. Školu je pohađalo oko 250 učenika, a 1975. godine zatvorena je odlukom vlasti.
- Misija u São Toméu i Príncipeu u početku je bila dio Angolske unije. Sada je izravno povezana s Južnom afričkoin-dijskooceanskom divizijom.

23. veljače 2019.

Sve zbog Boga i subote

São Tomé i Príncipe

Nakon krštenja Carlos Freitas (48) je svojem šefu rekao da više ne može raditi subotom. Šef, koji je bio Amerikanac, upitno je pogledao Carlosa i rekao: "Svetkovanje subote starozavjetni je zakon. Kršćani slijede Novi zavjet." Carlos je otišao kući i napravio popis biblijskih redaka u kojima se i u Novom zavjetu spominje subota. Sljedećega dana taj je popis predao šefu. "Subota se u Novom zavjetu spominje na mnogim mjestima, treba se svetkovati", rekao je. "Je li to tvoja konačna odluka", upitao je šef. "Da, moja odluka je svetkovanje subote, jer bi sve ostalo bilo grijeh", glasio je Carlosov odgovor. Šef mu je zatim pružio ruku i rekao: "Ovo je prvi put da je netko preda mnom iznio pitanje subote na poslu." To je bio kraj razgovora. Šef više nikada nije tražio da Carlos radi subotom.

Nakon nekog vremena šef je otišao na drugo radno mjesto. Carlos, otac desetero djece, radio je kao električar u televizijskoj kući Glas Amerike. Jedna od njegovih dužnosti bila je istovar goriva s broda. To se gorivo koristilo za agregate za struju koja je bila potrebna za neometani rad televizijske kuće. Brod bi dolazio četvrtkom, a Carlos i nekoliko njegovih kolega bi brzo istovarili gorivo. Posao su uvijek završavali u petak. Zatim se dogodilo da je brod pristao u petak. Carlos se nije žalio novom šefu, državljaninu São Toméa i pobožnom svetkovatelju nedjelje, već je otišao do svojeg menadžera Amerikanca. Menadžer je odmah odbio Carlosovu molbu da prekine posao u petak u 17.30 sati. "Ali ja imam obvezu prema Bogu", rekao je Carlos. "To je tvoja odluka", odgovorio mu je menadžer.

Carlos je otišao u zahod u kojem se mogao pomoliti u miru. U São Toméu nije bilo jednostavno pronaći dobar posao. “Što će se dogoditi s mojom obitelji? Što ću im reći?” pitao se uznemireni Carlos. Nije želio dobiti otkaz, ali još više od toga želio je proslavljati Boga. Odlučio je da će raditi do 17.30 sati, a zatim otići. Malo prije 17.30 voda je prodrla u brodske motore. Carlos i njegovi kolege pokušavali su riješiti problem. Ali, iako su činili sve što su mogli, stanje je bilo sve teže. Na kraju su svi napustili brod i otišli na kopno na kojem ih je čekao menadžer. “Stanje je doista loše. Ne postoji način na koji bismo ovoga vikenda mogli istovariti gorivo”, rekao je jedan Carlosov kolega.

Menadžer nije izgovorio niti riječ. Carlos je otišao kući za početak subote. Cijelog vikenda strahovao je zbog suočavanja s menadžerom u ponedjeljak. Brinuo se da će ga optužiti za poplavu u brodskim motorima. Menadžer u ponedjeljak nije rekao ni riječ. Šutio je i u utorak i u srijedu. Protekao je cijeli tjedan, a on nije izustio ni riječ. Zatim se jedan kolega obratio Carlosu i rekao mu: “Znaš li što je menadžer rekao o brodu? Rekao je da je ono što se dogodilo bilo vođeno Božjom rukom.” Carlos nije mogao vjerovati! U svojem su domu njegova supruga i on zahvaljivali Bogu što mu je pomogao da zadrži posao.

Nekoliko dana nakon toga drugi je kolega iznio više pojedinosti o onome o čemu je menadžer razmišljao. Ispostavilo se da je htio tajno pustiti Carlosa da ode s posla u 17.30, ali brodski motor bio je poplavljen prije nego što je imao priliku reći svoju odluku. Zbog toga nitko nije radio u subotu.

Carlos nije znao da ga je radnik osiguranja u tvrtki neko vrijeme promatrao razmišljajući što bi se dogodilo kada bi se i on držao svojih uvjerenja o suboti. Kada je čuvar vidio kako je Bog djelovao u ovom slučaju, rekao je Carlosu: “Tvoj Bog je doista velik!” Nakon toga ovaj je čovjek počeo dolaziti u Kršćansku adventističku crkvu.

Carlos na poslu više nije imao problema oko subote. “Bog je dobar svima koji Mu vjeruju. Imao sam nevolje za koje sam mislio da ih je nemoguće riješiti, a onda se sve riješilo bez ikakvog mojeg napora”, smatra Carlos.

Mnogi ljudi u njegovoj državi, koja broji 200.000 stanovnika, ne znaju za istinu o suboti. Više od polovice stanovništva rimokatoličke je vjere. Kršćanska adventistička crkva broji samo oko 8.000 vjernika koji služe Bogu u trinaest crkava i pedeset i šest skupina. Carlos voli svjedočiti ljudima o svojem iskustvu sa subotom. On kaže: “To je sada moja dužnost. Želim svjedočiti drugima o tome što sam pronašao u Bibliji. Moja želja je širiti Božju riječ.”

Dio darova trinaeste subote ovoga tromjesečja upotrijebit će se za izgradnju crkvene zgrade u São Toméu. Hvala vam što svojim darovima podupirete misiju Kršćanske adventističke crkve.

Zanimljivosti

- Pogledajte Carlosa na poveznici: bit.ly/Carlos-Freitas.
- Slike povezane s ovim iskustvom pronađite na poveznici: bit.ly/fb-mq.
- Više o Carlosu možete pročitati u iskustvu od prošle subote.

2. ožujka 2019. Pasti za Isusa São Tomé i Príncipe

Constâncio Triste Afonso (51) pao je na glavu s dva metra visine prije nego što je u svojem životu uspio ostaviti alkohol i prihvatiti Isusa. Constâncio, poljoprivrednik i otac dvoje male djece, počeo se zanimati kada je skupina adventista došla na kampiranje u njegovo planinsko selo u državi São Tomé i Príncipe. Promatrao ih je izdaleka, a zatim još pažljivije kada mu je prišla žena iz skupine i upitala ga: “Primjećujete li da smo drukčiji od ostalih?” Primijetio je da adventisti ne piju i ne puše.

Kada su kamperi otišli, želio je saznati više o Kršćanskoj adventističkoj crkvi. S jednim vjernikom crkve počeo je proučavati Bibliju u svom domu. Ubrzo je zamolio pastora da ga krsti. “Najprije trebaš svoj život predati u Božje ruke, jer On ti može pomoći da nadvladaš svoj problem s alkoholom i duhanom”, rekao je pastor.

Nakon kraćeg vremena Constâncio je odbacio te loše navike i krstio se. Šest mjeseci kasnije vratio se starom načinu života. Njegova supruga bila je ljutita, iako nije bila krštena. Zavoljela je novog čovjeka — čovjeka kakav je postao. Korila ga je govoreći: “Adventisti ne čine takve stvari, a ne bi trebao ni ti.” Branila mu je da spava u njihovom zajedničkom krevetu dok ne prestane upotrebljavati alkohol i duhan. Constâncio je bio nezadovoljan takvom odlukom pa je odlučio proučavati Bibliju kako bi stekao više znanja o kršćanskom stilu življenja.

Proučavajući Bibliju, zaustavio se na retku: “Zašto da trošite novac na ono što kruh nije i nadnicu svoju na ono što ne siti? Mene poslušajte, i dobro ćete jesti i sočna ćete uživati

jela.” (Izaija 55,2) Constâncio je razmišljao: “Zašto trošim novac na ono što nije kruh, a ipak sam nezadovoljan?” Nekoliko tjedana molio se da mu Bog pomogne da nadvlada svoje ovisnosti. Ali, i dok se molio, kupovao je duhan i alkohol.

Jedne večeri se pijan popeo uz ljestve do svojega doma. Kao i mnogi drugi seljani, živio je u tradicionalnoj drvenoj kući na drvenim stupovima. Njegova supruga, sedmogodišnji sin i četverogodišnja kći su spavali. Nakon što se nekoliko minuta okretao u svojem krevetu, shvatio je da nije oprao noge prije nego što je legao u krevet; a bile su blatnjave jer je vani tijekom dana padala kiša. Izišao je na drveni trijem ispred kuće. Kada se nagnuo da opere noge, izgubio je ravnotežu i pao udarivši glavom o zemlju samo nekoliko centimetara dalje od velikog kamena. Njihov pas počeo je zavijati. Supruga i djeca izišli su iz kuće kako bi provjerili što se to događa s psom, a ugledali su Constâncija na zemlji ispod trijema. Supruga je pozvala susjede da im pomognu. Ubrzo su se okupili mnogi, jer su shvatili da je Constâncio pao s kućnog trijema. Smatrali su da su ga gurnuli zli duhovi.

Odjednom je među ljudima nastalo komešanje, jer su neki smatrali da je sada u njihovom selu prisutan vrag. Razgovarali su o tome kako se mogu zaštititi. Odlučili su da se Constâncio prvo treba okupati. Budući da nisu imali vode, mahnito su mokrili jedni drugima u ruke i bacali nakupljenu tekućinu na njega. Kada su završili, nekoliko ljudi mu je pomoglo da se popne do kuće. Ujutro su ga pozvali da popije nešto s njima. Trljajući glavu zbog bolova koje je osjećao, izjavio je: “Odsad više ne pijem i ne pušim.” Nikada više nije pio niti pušio. “Moja želja da pijem i pušim je nestala. To je bio odgovor na moje molitve”, izjavio je Constâncio u jednom razgovoru u seoskoj adventističkoj crkvi u kojoj služi kao starješina.

Danas je trećina mještana krštena u Kršćanskoj adventističkoj crkvi. Subotom na bogoslužjima često bude prisutno i po stodvadeset osoba. Među njima su Constânciova supru-

ga, njihovo dvoje djece i petorica bivših alkoholičara koji su se obratili zbog njegovog utjecaja. “Ja svoju životnu priču pričam kako bih pomogao onima koji prolaze kroz iste kušnje. Mnogi ljudi u ovom selu piju i srame se doći u crkvu. Tada im kažem: ‘Ja sam bio kao vi. Uz Božju pomoć i vi možete prestati piti.’”, zaključuje Constâncio.

Dio darova trinaeste subote ovoga tromjesečja upotrijebit će se za izgradnju centra za odvikavanje od ovisnosti o drogama i alkoholu u São Toméu. Hvala vam što svojim darovima podupirete misijsko djelo Kršćanske adventističke crkve!

Zanimljivosti

- Pogledajte Constâncija na poveznici: bit.ly/Constancio-Afonso-2.
- Slike povezane s ovom životnom pričom pronađite na poveznici: bit.ly/fb-mq.

Činjenice

- Nakon Sejšela, São Tomé i Príncipe imaju najmanji broj stanovnika u Africi.
- Najčešća i najopasnija bolest na tim otocima je malarija.

9. ožujka 2019.

Poteškoće sa svinjetinom

São Tomé i Príncipe

Ja sam Gilson Neto (29). Za Kršćansku adventističku crkvu saznao sam od susjeda kada sam imao sedamnaest godina. Nisam se zanimao jer sam volio jesti svinjetinu, a adventisti ne upotrebljavaju svinjsko meso. U to vrijeme netko me pozvao na evandeoski niz predavanja na drugom kraju São Toméa, glavnog grada otočne države São Tomé i Príncipe. Svake večeri išao sam na predavanja, a ostavio sam i svoju adresu kako bih dobio dodatne obavijesti. Ubrzo mi je susjed rekao da je njegova crkva dobila papir na kojem je bilo napisano moje ime i da, ako želim dobiti dodatne informacije, u subotu odem s njim u crkvu. Bio sam iznenađen i upitao sam ga kako je ceduljica s mojim imenom došla do njegove crkve — ako sam je ispunio i predao u sasvim drugom kraju grada.

Nisam otišao s njim u crkvu jer sam morao raditi. Radio sam kao građevinski radnik. Kada je moj susjed vidio da neću doći u crkvu, predložio mi je da svake večeri zajedno proučavamo Bibliju. Nakon nekoliko tjedana odlučio sam preskočiti radni dan kako bih otišao u crkvu. U crkvi sam sreo mnoge svoje susjede, a oni su bili oduševljeni zato što su me vidjeli. Ali to mi je napravilo problem. Na poslu nisam mogao dobiti još neku slobodnu subotu, a sve susjede koji su me vidjeli u crkvi zanimalo je kamo idem kada bi me subotom vidjeli da idem na posao. Sljedeće subote krenuo sam na posao dužim, okolnim putem kako me nitko ne bi vidio. Pa ipak, ponovno sam susreo jednog vjernika iz crkve koji me je pitao kamo idem. “Idem se ošišati”, lagao sam. Savjest me je mučila cijeloga dana. Poslije posla istim sam

putem krenuo kući i opet sam sreo neke vjernike koji su se vraćali s bogoslužja. “Zašto danas nisi došao u crkvu?” upitali su me. Priznao sam da sam morao ići na posao. Toga dana odlučio sam prestati raditi subotom. Ubrzo sam izgubio posao.

Nitko u mojoj obitelji nije bio adventist. Moji roditelji su bili ljutiti što sam ostao bez posla. Majka je kuhala hranu koju nisam mogao jesti. Stavljala je svinjetinu u sve što je kuhala — u rižu, u juhu i ostala jela. Volio sam svinjetinu, ali odbijao sam je jesti. Mnogo puta odlazio sam u krevet gladan. “Zašto ideš u tu crkvu u kojoj se ne jede svinjetina?” pitala me majka. “Zašto ne ideš na posao subotom?” pitao me otac. Moja braća šutke su pratila moje nevolje.

Devet mjeseci kasnije ja sam se krstio. Pastor je organizirao bogoslužje za nove vjernike. Jedna žena je tada izjavila da ćemo se zbog odluke koju smo donijeli odmah suočiti s duhovnim izazovima. Pomislio sam: “To ne može biti istina; ja se već suočavam s mnogim izazovima.” Ali govorila je istinu. Kada sam svoje roditelje obavijestio da sam se krstio, izbacili su me iz kuće. Plakao sam jer nisam znao kamo da idem. Sljedeća dva mjeseca odlazio bih iz kuće prije nego što bi se moji roditelji probudili, a vraćao nakon što bi zaspali. Žena koja se krstila istoga dana kada sam to učinio i ja davala mi je hranu. Tijekom dana bih pješao. Nije bilo posla. Plakao sam i molio se: “Bože, ojačaj moju vjeru. Pomozi mi da pronađem posao.”

Nakon određenog vremena zaposlio sam se u tajvanskoj poljoprivrednoj tvrtki u okviru jednog projekta. Od zarade sam nešto novca mogao dati i roditeljima. To je pomoglo da nam se odnosi poboljšaju. Zatim je Bog učinio jedno veliko čudo. Petorica od moje sedmorice braće postala su adventisti. Zatim su se krstila i dva naša rođaka. Ukupno je deset članova moje obitelji došlo u Kršćansku adventističku crkvu. Čak je i moj otac nekoliko puta došao na bogoslužje prije nego što je doživio moždani udar i ostao oduzet.

Danas radim u jedinoj adventističkoj školi u São Toméu. Poučavam djecu kako da uređuju svoje vrtove i uzgajaju povrće. Zaljubio sam se u mlađu sestru žene koja mi je davala hranu u mojim najtežim danima i vjenčali smo se. Dobili smo kći koja sada ima godinu dana. Biblijsko obećanje koje me nadahnjuje da ostanem vjeran nalazi se u Psalmu 125,1: “Tko se uzda u Jahvu, on je kao brdo Sion: ne pomiče se, ostaje dovijeka.” Osoba koja se oslanja na Boga bit će kao planina Sion i ostat će dovijeka.

Dio darova trinaeste subote ovoga tromjesečja upotrijebit će se za izgradnju dvorane u jedinoj adventističkoj školi u São Toméu. Hvala vam na darovima kojima podupirete misiju Kršćanske adventističke crkve.

Zanimljivosti

- Pogledajte Gilsona na poveznici: bit.ly/Gilson-Neto
- Slike povezane s ovim iskustvom pronađite na poveznici: bit.ly/fb-mq.

16. ožujka 2019.
Tajno prijateljstvo
São Tomé i Príncipe

Nešto je krenulo doista pogrešno dok se Vitalina Mendes Moreira pripremala roditi svoje drugo dijete u São Toméu. Počela je obilno krvariti, a liječnici su joj tijekom transfuzije greškom dali pogrešnu krvnu grupu. Njezin dječacić rodio se zdrav, ali Vitalina je pretrpjela tešku infekciju na nogama. Da bi joj spasili život, liječnici su joj amputirali obje noge. Vitalina je tada imala samo devetnaest godina. Devet mjeseci kasnije suprug ju je napustio i otišao živjeti s drugom ženom.

Depresija je ispunila Vitalinin život. Razmišljala je o samoubojstvu, a onda ju je počela posjećivati jedna starija vjernica Kršćanske adventističke crkve i svakoga tjedna prati njezinu odjeću u obližnjoj rijeci. Kada je ovoj starijoj ženi liječnik iz zdravstvenih razloga zabranio da ulazi u hladnu rijeku, ona je pozvala druge vjernike da preuzmu rad oko pranja rublja. Vitalina je bila zahvalna za pomoć, ali osjećala se neugodno. “Sramila sam se jer nisam bila vjernica Kršćanske adventističke crkve. Nisam mogla razumjeti zašto oni peru moje rublje”, priča Vitalina.

Ženama koje su prale njezino rublje Vitalina bi dala samo nekoliko komada odjeće, a ostatak bi sakrila u sobi. Tijekom dva tjedna posjetiteljicama je govorila da je to sve što ima za pranje. Vjernice nisu mogle povjerovati u to i pretražile su Vitalininu kuću. U jednom kutu pronašle su mnogo odjeće i oprale sve. Vitalina se molila Bogu da joj pomogne da preživi. Nakon određenog vremena dobila je stari šivaći stroj, naučila šivati i ubrzo počela krojiti odjeću. Njezin posao je napredovao. S vremenom je sa suprugom koji ju je posjeći-

vao s vremena na vrijeme dobila još petero djece. Suprug je ubrzo nakon toga preminuo. Jedna vjernica razgovarala je s Vitalinom o Bibliji, ali Vitalina se nije zanimala. Nije željela mijenjati svoju prehranu.

U to je vrijeme jedan adventistički pastor održao dvotjedni evanđeoski niz predavanja. “Kada sam otišla na evanđeoska predavanja, počela sam zapažati prekrasne pojedinosti koje je Bog učinio u mojem životu. Odgovorio je na moje molitve da naučim raditi na šivaćem stroju i počnem zaradivati novac za život. To je jedan od razloga zbog kojih sam prihvatila Evanđelje”, kaže. Vitalina je na predavanja odlazila svake večeri i ubrzo se krstila. Sa željom da širi svoje nove spoznaje o Bogu, svjedočila bi svima koji su je slušali. “Pogledajte me! Bog radi za mene i pomaže mi da mogu raditi. Bog je divan, trebate Mu vjerovati”, govorila bi svima koji bi došli u njezin dom.

Svojim živim svjedočenjem Vitalina je Bogu privukla sedam osoba. Te osobe počele su odlaziti s njom u Kršćansku adventističku crkvu koja se nalazi tri kilometara od njezinog doma. Vitalina je tjednima pokrivala njihove troškove prijevoza autobusom. Danas su sve te osobe kršteni vjernici Kršćanske adventističke crkve. Vitalina je u svojem domu osnovala skupinu za proučavanje Biblije. Šest osoba iz te skupine se u međuvremenu krstilo. Zahvaljujući njezinom svjedočenju, ubrzo se krstilo četrdeset osoba, uključujući i dvoje njezine djece. Crkveni vođe planiraju otvoriti crkvu u Vitalininom susjedstvu. Zbog nedostatka novca kojim bi se kupilo zemljište, Crkva je prihvatila Vitalininu ponudu da se privremena crkvena zgrada izgradi na njezinom imanju — pored njezine kuće. Drvena crkvena zgrada izgrađena je u rujnu 2017. godine.

“Jako sam sretna što ispred svoje kuće mogu vidjeti crkvu. Ali više od toga raduje me što mogu vidjeti mnoge obraćene ljude”, kaže Vitalina sjedeći u svojoj dnevnoj sobi. Ona smatra da je tajna dovođenja drugih ljudi do Krista zapravo

u prijateljskom odnosu prema svima. “Teško je voditi ljude prema Bogu ako niste prijateljski nastrojeni prema njima. Ja se družim s ljudima u svojoj sredini i sve ih pozivam u crkvu”, kaže. Njezin najdraži biblijski redak nalazi se u Mateju 6,33. U njemu Isus govori: “Zato najprije tražite kraljevstvo Božje i njegovu pravednost, a to će vam se nadodati!” Vitalina kaže: “Ovaj me redak ohrabruje jer mi govori će mi Bog, ako Ga stavim na prvo mjesto, dati sve što mi je potrebno. U mojem životu je tako i bilo.”

Dio darova trinaeste subote ovoga tromjesečja upotrijebit će se za izgradnju crkve u São Toméu, gradu u kojem se vjernici trenutno okupljaju u podrumima i trošnim kućama. Hvala vam na vašim misijskim darovima!

Zanimljivosti

- Vitalinu pogledajte na poveznici: bit.ly/Vitalina-Moreira.
- Slike povezane s ovim iskustvom možete pronaći na poveznici: bit.ly/fb-mq.

Činjenice

- U toj otočnoj državi mogu se pronaći najmanji ibis i najveća sunčana ptica, kao i nekoliko vrsta divovskih begonija.

23. ožujka 2019.

Spašavanje Angole

Angola

Paulo Pinto je razljutio svoju majku time što je napustio svoj posao kako bi propovijedao svojim prijateljima i zatvorenicima. Odrastao je u adventističkoj obitelji u Angoli i završio državnu školu. Novcem koji je zarađivao pomagao je svojoj majci, braći i sestrama, sveukupno njih desetero. Kao najstarije dijete bio je odgovoran za svoju obitelj, jer im je otac umro od tifusne groznice. Živio je u gradu koji se zove Benguela. U tom gradu na atlantskoj obali živjelo je 130.000 stanovnika, a Paulo je bio student na drugoj godini studija. U to vrijeme hospitaliziran je i dijagnosticirana mu je tifusna groznica. Dva mjeseca je ležao u bolnici s visokom temperaturom koja je razarala njegovo tijelo. Vjernici mjesne Kršćanske adventističke crkve molili su se za njega i platili troškove njegovog liječenja.

“Kada sam izašao iz bolnice, odlučio sam promijeniti svoj život”, prisjeća se Paulo. Napustio je svoje mjesto učitelja u osnovnoj školi i sveučilište na kojem je studirao. On kaže: “Nisam se vratio nijednoj od tih dviju ustanova jer sam se bojao da ću se tamo opet vratiti svojem starom načinu življenja.”

Paulo je želio studirati teologiju na Sveučilištu Solusi u Zimbabveu. Ali nije imao novca za plaćanje školarine pa je svoj upis na studij odlučio odgoditi do sljedećeg siječnja. Sljedećih sedam mjeseci Paulo je proveo svjedočeći svojim prijateljima i zatvorenicima. Rođaci koji su radili u policiji pomogli su mu da dobije dopuštenje da odlazi u zatvore s njima, posjećuje zatvorenike i svjedoči im s lokalnim adventističkim starješinom koji je bio odgovoran za službu naviještanja Ra-

dosne vijesti u zatvorima. Dvadeset osoba kršteno je samo u jednom zatvoru u Bengueli.

Paulova obitelj nije ga mogla shvatiti niti podržati njegov novi život. Paulo više nije imao posao kojim bi pomagao svojoj obitelji i — prema njihovom shvaćanju — napustivši sveučilište, napustio je i obećavajuću karijeru. Majka ga se odrekla. Paulo je na Sveučilište Solusi stigao u siječnju s dovoljno novca samo za hranu i satove engleskog. Govorio je samo portugalski jezik i želio je naučiti engleski kako bi mogao studirati na sveučilištu. Molio se: “Bože, ako mi pomogneš da završim studij, radit ću u službi puno radno vrijeme. Onima kojima je Krist potreban pokazat ću zašto sam došao na Solusi.”

Na kampusu je ubrzo shvatio da je o Bogu trebao saznati još mnogo toga. Iako je dolazio iz adventističke obitelji, odrastao je u državi koju je opustošio građanski rat koji je trajao dvadeset i sedam godina i u kojoj je znanje o Bogu bilo jako maleno. On kaže: “Mi nismo imali mnogo znanja o Bogu i Bibliji. Moj prvi susret s cjelokupnom Biblijom dogodio se tek na Sveučilištu Solusi.”

Paulo je saznao i da Bog prema strancima ima poseban odnos ljubavi. Strani studenti na sveučilištu imaju poseban tretman. “Profesori nas ponekad posjećuju u našim sobama i mole se s nama i za nas. Ponekad nam ljudi koje uopće ne poznajemo besplatno daju hranu”, kaže. Shvatio je da ovo sveučilište ispunjava Božje naloge zapisane u Bibliji, u Levitskom zakoniku 23,22: “Kad budete želi žetvu sa svoje zemlje, nemoj žeti dokraja svoje njive niti pabirčiti poslije svoje žetve. Ostavi to sirotinji i strancu. Ja sam Jahve, Bog vaš.”

Jedan rođak iz Angole neko je vrijeme plaćao Paulove troškove studija. Kada je taj rođak preminuo, jedan vjernik platio mu je jedan semestar. Sada jedna žena iz Angole, kojoj je sin diplomirao na tom sveučilištu, plaća Paulove troškove studija. Paulo je na sveučilištu uspostavio kontakt s drugim studentima iz Angole, Zambije, Ugande i s Filipina. Skupina

studenata iz tih država nakon diplome želi udružiti svoje evandeoske napore i raditi u Angoli. Paulo želi da i njegova obitelj sazna za ove divne istine o Bogu. Izrazio je želju da se ljudi mole za Angolu, državu s dvadeset i šest milijuna stanovnika i 176.000 adventista. “Mi ne pokušavamo obratiti svakoga”, kaže Paulo i navodi Bibliju: “Ova Radosna vijest o Kraljevstvu propovijedat će se po svemu svijetu, svim narodima za svjedočanstvo, i tada će doći svršetak.” (Matej 24,14)

“Mi trebamo propovijedati Evanđelje kao svjedočanstvo kako bi ljudi upoznali Isusa i kako bi On mogao doći”, zaključuje Paulo.

Dio darova trinaeste subote 2015. godine bio je upotrijebljen za proširenje Sveučilišta Solusi. Blagovaonica sada može primiti dvostruko više studenata. Hvala vam na misijskim darovima koji omogućavaju da adventističke obrazovne ustanove poput Sveučilišta Solusi pripremaju mlade ljude da objavljuju Kristov skori ponovni dolazak.

Zanimljivosti

- Pogledajte Paula na poveznici: bit.ly/Paulo-Pinto.
- Slike povezane s ovim iskustvom možete naći na poveznici: bit.ly/fb-mq.

Činjenice

- Kršćanska adventistička crkva u Angoli sastoji se od Sjeveroistočne i Jugozapadne misije. U Angoli postoji 3.536 crkava s ukupno 448.554 vjernika.
- Angola ima 26 milijuna stanovnika, što predstavlja odnos od jednog adventista na svakih pedeset i osam stanovnika.

- U Angoli postoje tri adventističke zdravstvene ustanove: Stomatološka klinika na sjeveroistoku, Misijska bolnica Bongo, Ambulanta Kikuko na jugozapadu.
- Vjerništvo u Angoli vodi adventističko središte za literaturu, Dopisnu biblijsku školu i Nakladničku kuću.

30. ožujka 2019.

Program trinaeste subote

Zimbabve

Uvodna pjesma: *Bog vodi me* (Kršćanske himne, br. 188)

Dobrodošlica: Voditelj subotnje škole

Molitva: _____

Vijesti iz svijeta: *Istjerivanje demona*

Dar: _____

Završna pjesma: *U Kristu je sigurnost* (Kršćanske himne, br. 241)

Završna molitva: _____

Istjerivanje demona

Pripovjedač svoj dio ne mora učiti napamet, ali treba biti dovoljno upoznat s gradivom kako ne bi morao sve čitati. Uvježbajte program tako da se sudionici mogu osjećati ugodno i da po potrebi mogu naglasiti ono što smatraju važnim.

Ovoga tromjesečja upoznali smo ljude iz Bocvane, Mozambika, São Toméa i Príncipea te Angole. Danas ćemo čuti još jedan izvještaj od pionira globalne misije Mordecai Msimanga (68) u Zimbabveu.

Do Mordecaia, pionira globalne misije u Zimbabveu, došla je 35-godišnja majka s nesvakidašnjim problemom. Svakoga jutra kada se probudi uvidi da na sebi nema odjeće. Takvo

stanje ju je jako zabrinjavalo. “Zašto mi se to događa?” upitala je Mordecaia, koji je vodio dvotjedni niz evanđeoskih predavanja u njezinom rodnom gradu Nkai u Zimbabveu. “Ne znam”, odgovorio je iako je imao određeno mišljenje o tom neobičnom događaju. Slušao je o sličnim pojavama koje su uključivale zle duhove. Znao je što bi se trebalo učiniti. “Prihvaćate li Krista? Ako Ga prihvaćate, možemo se moliti i On će nam dati objašnjenje zašto se budite bez odjeće”, rekao je. Žena je prihvatila Krista, a Mordecai je okupio vjernike na zajedničku molitvu. Molili su se tri dana. Trećega dana Mordecai je upitao ženu za novosti u njezinom životu. Njezin odgovor glasio je: “Prethodnih dana bila sam dobro. Kada bih se probudila, tri dana uzastopno moja odjeća bila bi na meni.” Ova žena se kasnije krstila i zli duhovi je više nikada nisu mučili.

Zli duhovi su česta tema razgovora u Zimbabveu, afričkoj državi u kojoj su mnogi ljudi praznovjerni i poštuju tradicionalna vjerovanja. Mordecai, pionir globalne misije koji radi u područjima u kojima nema adventista, više je puta imao iskustva s duhovima. Trenutno se nalazi u južnom okrugu Matopo. Nedavno je bio pozvan da propovijeda u crkvi koja svetkuje nedjelju, a žena koja je imala problem s koljenom zatražila je da se moli za nju. Kada je u molitvi spomenuo Kristovo ime, žena je iznenada pala na pod. Kada se dogodi tako nešto, to obično znači da ju je zli duh napustio.

“Molio sam se za nju i pomogao sam joj da ustane. Danas je ova žena vjernica Kršćanske adventističke crkve”, kaže Mordecai.

Nisu sva Mordecaieva iskustva povezana s demonima. U posebnom mu je sjećanju ostao događaj iz grada Zezana, u kojem je služio 2007. godine — godinu dana od trenutka kada je postao pionir globalne misije. Obilazio je ljude u njihovim domovima, idući od vrata do vrata, poučavajući o biblijskim istinama, o suboti i Kristovom skorom dolasku. Kao rezultat tih njegovih aktivnosti krstilo se svih šesnaest vjernika jedne

crkve, uključujući i pastora. Oni su tada otvorili prvu adventističku crkvu u tom području.

Nakon nekog vremena, dok je vodio jedan evanđeoski niz predavanja u državnoj osnovnoj školi u gradu Beitbridge na granici Zimbabvea i Južnoafričke Republike, Mordecai je susreo osam zlih duhova. Dok je prikazivao sliku rassetog Krista na platnu, jedna žena je naglo skočila na noge i istrčala iz prostorije. Nakon predavanja Mordecai je pronašao tu ženu kako leži na zemlji u školskom dvorištu. Činilo se da je mrtva. Nekoliko ljudi unijelo ju je u prostoriju spustili su je na pod. Mordecai je oko žene okupio desetak vjernika da se mole i da pjevaju. Kada je spomenuo Kristovo ime, žena se iznenada podigla i zauzela sjedeći položaj, protresla se i ponovno pala na pod. Takvo ponašanje značilo je da je jedan zao duh otišao. Mordecai je želio saznati je li žena sada potpuno slobodna.

“Hoćeš li se moliti Kristu?” upitao je. Žena je nepomično ležala na podu. To je bio znak da je još uvijek bila zaposjednuta. Vjernici crkve ponovno su se pomolili i otpjevali su još jednu pjesmu. Čuvši Isusovo ime, žena je opet ustala i zauzela sjedeći položaj, protresla se i pala na pod. Otišao je još jedan demon. “Hoćeš li se moliti Kristu?” upitao je Mordecai ponovno. Žena je ležala nepomično. Ovaj scenarij ponovio se još nekoliko puta. Skupina vjernika okupljena oko žene molila se i pjevala pjesme od devet sati navečer do tri ujutro. Konačno, poslije osmog puta, žena je odgovorila na Mordecaijev poziv na molitvu. Ustala je i razgovijetnim se glasom molila: “Dragi Isuse, hvala Ti što si me oslobodio demona. Molim Te, pomози mi da postanem vjernica ove Crkve i da budem dovoljno jaka kao i drugi vjernici u ovoj prostoriji.” Ova žena je sada vjernica Kršćanske adventističke crkve i služi kao đakonica. “Bog je dobar — uvijek!” smatra Mordecai. Bog je dobar u svim vremenima!

Hvala vam što u svojim molitvama imate 193 milijuna ljudi iz osamnaest država te divizije. Hvala vam što svojim da-

rovima trinaeste subote podupirete misiju i što na taj način pomazete da se proširi Radosna vijest o Isusovom skorom dolasku!

[Prilaganje darova]

Kazalo

Dragi voditelju subotnje škole	3
BOCVANA	
Zaustavljen helikopterom	6
“Majko, molim te, pođi!”	10
MOZAMBIK	
Izvan tame	13
Crkva koja svetkuje subotu	16
Naoružan Biblijom	19
SÃO TOMÉ I PRÍNCIPE	
Zabrinjavajući snovi	22
Muškarac s tri supruge	25
Sve zbog Boga i subote	28
Pasti za Isusa	31
Poteškoće sa svinjetinom	34
Tajno prijateljstvo	37
ANGOLA	
Spašavanje Angole	40
ZIMBABVE	
Istjerivanje demona	44